

Arrest

nr. 327 310 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. KOUMAR *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 13 september 2022 en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 23 december 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Lanchkuti waar u uw eigen familieboerderij had.

Op 1 mei 2008 was u samen met M. S. (hierna M.S.), een buurman, en enkele ander jongens buiten alcohol aan het drinken. U merkte op dat u zich niet goed voelde en u ging naar huis. M.S. kwam later die avond samen met D. C. (hierna D.C.) bij u thuis langs. Er ontstond toen een woordenwisseling tussen M.S. en uzelf. Hij sloeg u en u verloor het bewustzijn. Toen u terug wakker werd, zag u dat u op de grond lag en dat zij al weg waren. U werd boos omdat zij u zo hadden achtergelaten, nam een keukenmes en ging hiermee naar M.S.. M.S. kwam uit zijn poort en toen hij u opmerkte, wilde hij u aanvallen. U hebt hem vervolgens neergestoken uit zelfverdediging. U ging nadien naar het huis van een kennis zodat hij een ambulance zou kunnen waarschuwen. Omdat er niemand thuis was, gaf u zichzelf aan bij de politie. De volgende dag kwam u te weten dat M.S. overleden was.

Op 3 oktober 2008 werd u door de districtsrechtbank van Lanchkhuti veroordeeld wegens moord, onder artikel 108 van het Georgische Strafwetboek, en er werd u een gevangenisstraf van 12 jaar werd opgelegd. Het beroep dat u hiertegen aantekende, werd op 1 december 2008 verworpen door het Hof van Beroep van Kutaisi. Het cassatieberoep dat u hiertegen aanhangig maakte, werd op 28 april 2009 onontvankelijk verklaard door de Georgische Hoge Raad.

Tijdens uw periode in de gevangenis werd uw familie bedreigd door de familie van M.S. Op de dag van zijn begrafenis viel de moeder van M.S. jullie huis aan met een bijl terwijl uw moeder ziek in het bed lag. Ze sloegen alles kapot in jullie huis en uw broer moest uw moeder naar ergens anders meenemen. Zij overleed 8 maanden later. Uw dochter, die in Tbilisi woonde, ontving verschillende dreigberichten van de zus van M.S. - ze dreigde ermee haar kind te doden – en uw broer werd op straat door verschillende familieleden van M.S. tegengehouden. Ze gooiden hierbij stenen in zijn richting. Naar aanleiding van deze problemen verhuisde uw broer naar Tbilisi. Uzelf had in de gevangenis ruzie met een vriend van M.S. U werd in de gevangenis ook mishandeld door de gevangenismedewerkers en liep hierdoor verschillende gezondheidsproblemen – problemen met uw darmen, uw galblaas, uw bloeddruk en uw stoelgang – op. In april 2017 kwam u vervroegd vrij door een algemene amnestiemaatregel. De familie van M.S. wist na uw vrijlating niet waar u was omdat u ondergedoken leefde in Tbilisi.

U verliet Georgië twee maanden na uw vrijlating en u reisde naar Frankrijk waar u op 19 september 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd er geweigerd op 29 maart 2018. Het beroep dat u hiertegen aantekende werd op 8 oktober 2018 verworpen. U reisde nadien verder naar Duitsland en u diende er op 8 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte de beslissing in Duitsland niet af en keerde terug naar Frankrijk. U werd in Frankrijk op 19 juni 2020 veroordeeld voor het plegen van een inbraak. In de periode dat u in Duitsland en Frankrijk verbleef vernam u van uw familie dat uw broer overal waar hij de familie van M.S. tegenkwam, werd lastig gevallen, en dat uw dochter dreigberichten kreeg.

Op 21 oktober 2021 werd u vanuit Frankrijk gerepatriëerd naar Georgië. U woonde er gedurende twee maanden bij uw dochter in Tbilisi. U plaatste tijdens deze periode een onlineadvertentie om uw grond in Lanchkhuti te verkopen en u verbleef voor 10 dagen in Lanchkhuti bij D. Ci. U werd naar aanleiding van uw onlineadvertentie opgebeld door een vrouw die u vertelde dat haar familie interesse had om de grond te kopen. Zij vroeg u waar u zich bevond en u vertelde haar spontaan dat u in Lanchkhuti was. Ze zei dat haar familie pas na 20 dagen vanuit Griekenland naar Georgië kon komen. De volgende ochtend merkte u op dat er aan de poort van het huis van D.C. twee politiewagens waren gestopt. U besliste op dat moment om langs de achterdeur weg te vluchten. U bent er zeker van dat de politie langskwam om u onder valse voorwendsels – u vermoedt wegens drugsbezit – aan te houden gezien u de zus van M.S. in één van de politiewagens had gezien en u ook zijn schoonbroer, die vicehoofd is van de politie in Lanchkhuti, had opgemerkt. U kwam via D.C. te weten dat ze zonder huiszoekingsbevel waren langsgeslagen en dat ze naar u op zoek waren. U vroeg D.C. hiertegen klacht in te dienen. Hij deed dit niet omdat hij bang was en omdat hij dacht dat de politie hem valselijk zou beschuldigen van drugsbezit. Nadien keerde u terug naar Tbilisi en u huwde er in februari 2022 met uw tweede vrouw. U nam ook haar familienaam aan.

U verliet Georgië definitief in mei 2022 en reisde via Turkije, Hongarije en Tsjechië naar Oostenrijk waar u op 6 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd naar Frankrijk gestuurd en reisde vanuit Frankrijk verder naar België. U diende hier op 13 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: medische attesten uit België omtrent uw problemen met uw darmen, uw galblaas, uw bloeddruk, en uw stoelgang; een getuigenis ondertekend door uw burens over uw problemen met de familie van M.S. (d.d. 19/10/2023); een certificaat van het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken betreffende het vonnis van het Hof van Beroep van Kutaisi op 1 december 2008 en uw veroordeling in Frankrijk (d.d. 20.03.2023); en de

gerechtelijke documenten omtrent uw strafzaak naar aanleiding van de moord op M.S., met name het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti, het vonnis van het Hof van Beroep van Kutaisi, en de beschikking van de Georgische Hoge Raad (d.d. 1/05/2024).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

De medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) oordeelde tijdens het 1ste interview bij de DVZ dat u medische problemen had (beoordeling bijzondere procedurele noden, 19/09/2022). U had immers verklaard dat u darmproblemen, prostaatproblemen, hepatitis B, en misschien hepatitis C had. Daarnaast had u verklaard dat u steeds vermoeid bent en ademhalingsproblemen hebt omdat uw neus vroeger gebroken was. U heeft hierdoor ook een onregelmatig hartritme en vaak hoofdpijn. Voorts had u er verklaard problemen te hebben aan uw galblaas, trombose en gastritis te hebben (Verklaring DVZ, rubrieknr. 38). Uzelf verklaarde echter tijdens dat eerste interview bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, en maakte bij de bevraging hierover geen melding van uw medische problemen (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, 19/09/2022). Tijdens het 2de interview bij de DVZ werd door de medewerker van de DVZ genoteerd dat u een doktersattest neerlegde waarin vermeld staat dat u niet instaat bent om langer dan anderhalf uur geen gebruik te maken van het toilet (beoordeling bijzondere procedurele noden, 16/06/2023). Tijdens het 1ste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u chronische bronchitis had en u verkouden was geraakt. U gaf echter aan dat er behalve hoesten geen gezondheidsproblemen waren die u zouden verhinderen tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud. Bovendien werd u door de protection officer uitgelegd dat u een pauze kon vragen wanneer u het nodig had (CGVS I, pg. 2 & 3). Tijdens het 2de persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u gevraagd naar uw actuele gezondheidsproblemen. U stelde dat u problemen had met uw darmen, uw galblaas, uw stoelgang, en uw bloeddruk (CGVS II, pg. 3). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg om naar het toilet te gaan, werd u dit onmiddellijk toegestaan door de protection officer (CGVS II, pg. 9). Uit het voorgaande blijkt dan ook dat werd tegemoet gekomen aan de nood die werd vastgesteld door de medewerker van de DVZ.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten" Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt **uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.**

U verklaarde doorheen de asielprocedure, zowel tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat u in Georgië veroordeeld werd voor moord (Vragenlijst CGVS, vraagnr. 1-6; CGVS I, pg. 8 ; CGVS II, pg. 4-9). U stelde hierbij dat u gehandeld heeft uit zelfverdediging. U legde ter staving van uw verzoek het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti, het vonnis van het Hof van Beroep van Kutaisi, en de beschikking van de Georgische Hoge Raad neer. Daarnaast legde u ook een certificaat van het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken neer betreffende het vonnis van het Hof van Beroep van Kutaisi op 1 december 2008 en uw veroordeling in Frankrijk. Uit het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti, die in eerste aanleg over uw zaak oordeelde, blijkt dat u schuldig werd bevonden aan moord, overeenkomstig artikel 108 van het Georgische Strafwetboek, en dat u een gevangenisstraf van 12 jaar werd opgelegd. Het gerecht stelde vast dat u zich op 1 mei 2008, rond 21 uur, in een dronken toestand bevond in uw woning. U speelde er een kaartspel met uw

buurman M. S. (hierna M.S.), wanneer jullie ruzie kregen, escaleerde dit in een gevecht. U werd tijdens dit gevecht geslagen door M.S. waarna hij vertrok naar zijn eigen huis. U voelde zich gekwetst, pakte een keukenmes, en ging M.S. achterna uit wraak. U haalde hem in en zette het gevecht verder in uw straat. U stak M.S. in de hals met de bedoeling om hem opzettelijk te doden, gedreven door wraakgevoelens. Hierbij werd de halsslagader, de hoofd- en halsader, de borst-sleutelbeen-spier en de rechterlong beschadigd. Dit veroorzaakte een ernstig bloedverlies en M.S. stierf ter plaatse als gevolg van de opgelopen verwondingen en het acuut bloedverlies. U verliet de plaats van het incident en meldde zich bij het politiebureau waar u tijdens verhoor de misdaad bekende. Het relaas uit het vonnis van de districtsrechtbank stemt grotendeels overeen met de uitgebreide verklaringen die u hierover aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS II, pg. 4-9).

Uit de elementen in uw dossier blijkt verder dat u voorhoudt dat u ten onrechte werd veroordeeld van moord. U stelde dat u M.S. achternaging na het gevecht bij u thuis gewapend met een keukenmes, dat M.S. u opmerkte vanuit de poort en u wilde aanvallen, dat u hem neerstak om uzelf te verdedigen, en dat het geen opzettelijke doding betrof (CGVS II, pg. 5). U vermoedt dat er een strengere staf tegen u geëist werd omwille van de door u vermeende banden tussen de procureur Chakidze en de vader van het slachtoffer. U beweerde dat de vader van het slachtoffer een bedrijf in de bouwsector had en dat de procureur samenwerkte met hem (CGVS II, pg. 4 & 5). Daarnaast verwees u in dit verband naar een incident tijdens het proces. U stelde dat u de getuigenis van D. C. (hierna D.C.) tegensprak tijdens de rechtszitting en dat u hem vroeg waarom hij loog (CGVS II, pg. 7). D.C. had volgens u verklaard dat u hem gezegd had dat u M.S. niet zou vergeven nadat hij u geslagen had. U confronteerde hem er tijdens de rechtszitting mee dat dit een leugen was. U beweerde dat D.C. vervolgens zei dat hij zich niet herinnerde dit zo gezegd te hebben maar dat de procureur eiste dat hij moest herhalen wat hij in zijn eerste ondervraging had verklaard. U beweerde dat er verzachtende omstandigheden zouden gegolden hebben indien hij dit niet zo verklaard zou hebben (CGVS II, pg. 7).

Er dient evenwel te worden geconcludeerd dat u er omwille van volgende redenen niet in geslaagd bent aan te tonen, noch aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk onterecht zou zijn veroordeeld voor moord omdat u uit zelfverdediging zou geageerd hebben.

Ten eerste, dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw asielprocedure in Frankrijk (aanvraag derde landen Frankrijk, CEDOCA, 13/11/2024) een ander verhaal ophing over de omstandigheden van de moord op M.S. waarvoor u onterecht veroordeeld zou geweest zijn. U stelde in Frankrijk immers dat u werd aangevallen door een groep jongeren die u geld probeerde af te persen en dat u, gewapend met een mes, een van de aanvallers – een buur – dodelijk verwondde voordat u vluchtte. Het feit dat u deze moord op M.S. kaderde binnen een totaal andere context is bijzonder vreemd gezien u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u in Frankrijk over dezelfde redenen had verteld maar u toen geen documenten had (CGVS II, pg. 11). Daarenboven mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vaststelling dat u dit niet deed en dat u deze moord binnen een totaal andere context plaatste tijdens de asielprocedure in Frankrijk doet gegronde vermoedens rijzen dat u de werkelijke context van de moord bewust trachtte achter te houden voor de Franse asielinstanties uit vrees voor de repercussies die dit zou kunnen hebben op uw verzoek om internationale bescherming en ondermijnt uw bewering dat u onterecht veroordeeld zou geweest zijn voor moord in Georgië. Indien u werkelijk onterecht veroordeeld werd voor moord in Georgië omdat u uit zelfverdediging had gehandeld, ziet het CGVS immers niet in om welke reden u bij de asielinstanties in Frankrijk niet onmiddellijk hetzelfde verhaal als in België zou verteld hebben.

Ten tweede, stroken uw verklaringen omtrent de gerechtelijke stappen die u ondernam naar aanleiding van het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti niet met de inhoud van de door u neergelegde gerechtelijke stukken. Toen u gevraagd werd of u in beroep was gegaan tegen uw veroordeling, zei u dat het geen zin had omdat het de periode van Saakashvili was en dat niemand een vonnis zou veranderen in die periode. Ze zouden u integendeel een ergere straf geven (CGVS II, pg. 8). Hieruit kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u geen stappen ondernam om beroep aan te tekenen tegen het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti. Welnu, uit de vertaling van de door u neergelegde gerechtelijke stukken blijkt dat u beroep aantekende bij het Hof van Beroep van Kutaisi, en dat u nadien cassatieberoep aanhangig maakte bij de Georgische Hoge Raad. U vermeldde in uw verzoekschrift bij het Hof van Beroep van Kutaisi dat u een wijziging en verzachting van de straf vraagt omdat (i) u zowel tijdens het vooronderzoek als tijdens de rechtszitting de door u gepleegde misdaad erkend had en oprecht berouw getoond had; (ii) u verzocht dat rekening werd gehouden met uw moeilijke situatie – u lijdt aan een aangeboren zenuwstelselstoornis, had drie keer een hersenschudding gehad, en had ziekenhuisbehandeling nodig – ; en (iii) u een 75-jarige moeder

had die aan cirrose lijdt en een medische behandeling nodig had. Het beroep dat u aantekende werd verworpen op 1 december 2008 onder meer omdat uw veroordeling terecht was en u dit in uw verzoekschrift niet betwistte aangezien u slechts verzocht om een verzachting van de straf. Het cassatieberoep dat u aantekende bij de Georgische Hoge Raad werd onontvankelijk verklaard op 28 april 2009. Er werd hierin onder meer vastgesteld dat het Hof van Beroep in Kutaisi de zaak zonder zodanige juridische of procedurele schendingen behandeld had dat deze van wezenlijke invloed zouden kunnen geweest zijn op het resultaat van de behandeling. Het spreekt voor zich dat deze vaststellingen, nl. dat uw verklaringen omtrent de gerechtelijke stappen die u ondernam naar aanleiding van het, volgens u, onterechte vonnis van de districtsrechtbank haaks staan op de inhoud van de door u neergelegde gerechtelijke stukken, en dat uit uw verzoekschrift in het kader van de beroepsprocedure bij het Hof van Beroep van Kutaisi blijkt dat u uw initiële veroordeling voor moord niet betwistte maar louter een verzachting van uw straf verzocht, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering dat u onterecht veroordeeld werd voor moord omdat u uit zelfverdediging gehandeld zou hebben, ondermijnen.

Ten derde, vormen uw verklaringen dat er een strengere staf tegen u geëist werd omwille van de vermeende banden tussen de procureur C. en de vader van het slachtoffer, en dat u niet in aanmerking kwam voor verzachtende omstandigheden omdat de procureur van D.C. eiste dat hij moest herhalen wat hij in zijn eerste ondervraging had verklaard tegen u hoewel hij zich dat volgens u niet herinnerde, louter blote beweringen die niet stroken met de inhoud van de door u neergelegde gerechtelijke stukken. Wat betreft uw bewering dat één van de getuigen - D.C. - tijdens de rechtszitting zich niet meer herinnerd zou hebben of getwijfeld zou hebben aan zijn verklaringen, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins overeenstemt met de verklaringen die hij ter rechtszitting aflegde en die blijken uit het door u neergelegde vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti. Zo verklaarde D.C. tijdens de rechtszitting dat u zei dat 'Misha' – het slachtoffer – u sloeg in uw huis en u hem niet zal vergeven. D.C. zag toen dat u richting het huis van het slachtoffer liep en besloot u te volgen om de ruzie niet verder te laten escaleren. Hij hoorde later het slachtoffer roepen dat hij gestoken was en dat hij om een ambulance riep. Toen hij bij M.S. aankwam, stond hij nog op zijn benen. D.C. probeerde hem voorzichtig te onderzoeken maar M.S. viel om en D.C. viel zelf ook. Voorts zijn uw verklaringen dat u louter op basis van de getuigenis van D.C. niet in aanmerking gekomen zou zijn voor verzachtende omstandigheden, hoe dan ook niet overtuigend in het licht van de in het vonnis aangehaalde elementen ter staving van uw schuld, nl. de verklaringen van de getuigen en het slachtoffer, evenals het bewijs in het dossier (cf. infra). In zake uw bewering dat er een strengere staf tegen u geëist werd omwille van de vermeende banden tussen de procureur C. en de vader van het slachtoffer, dient te worden opgemerkt dat nergens uit de door u neergelegde gerechtelijke stukken blijkt dat er omwille hiervan een strengere straf geëist zou geweest zijn tegen u. Evenmin heeft u dit als een element aangehaald in uw verdediging. Daarenboven blijkt uit het vonnis van districtsrechtbank van Lanchkhuti net dat de familie van het slachtoffer goede banden had met uw familie. Zo verklaarde de vader van het slachtoffer, G. S., dat u een zieke moeder had en dat zij jullie vaak financieel geholpen hadden.

Ten slotte, blijkt uit het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti dat het gerecht uw bewering, nl. dat u ontkende de moord opzettelijk gepleegd te hebben, niet volgde omdat uit de verklaringen van getuigen en het slachtoffer, evenals uit het bewijs in het dossier duidelijk bleek dat de beschuldiging tegen u terecht was.

Gelet op wat voorafgaat kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uit zelfverdediging gehandeld zou hebben. Er zijn dan ook ernstige redenen om aan te nemen dat de feiten zoals zij uiteengezet werden in het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti werkelijk voorgevallen zijn.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

De feiten waarvoor u werd veroordeeld zoals deze blijken uit het door u neergelegde vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti, kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de vluchtelingenconventie. Uit het vonnis blijkt immers dat u **M. S. in de hals stak met het mes, met de bedoeling hem opzettelijk te doden, gedreven door wraakgevoelens**. Het slachtoffer liep hierbij een diepe steekwond op aan de grens van zijn nek en borst. Deze wonde ging door de rechter borstholte, waarbij de halsslagader, de hoofd- en halsaders, de borst-sleutelbeen-spier en de rechterlong beschadigd werden. Het slachtoffer stierf ter plaatse als gevolg van de opgelopen verwondingen en het acuut bloedverlies.

Een verdere aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de kwalificatie van het misdrijf door de Georgische strafrechter en de strafmaat die u werd opgelegd: uit het door u neergelegde vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti, dat werd bevestigd door het Hof van Beroep van Kutaisi, blijkt immers dat u overeenkomstig artikel 108 van het Georgische Strafwetboek (= “moord - bestraft met een gevangenisstraf van 7 tot 15 jaar”, zie landeninfo) veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 jaar. Ook naar Belgisch recht worden dergelijke feiten als die waarvoor u werd veroordeeld zwaar bestraft. Zo wordt moord, gedefinieerd als “doodslag met voorbedachten rade”, overeenkomstig artikel 394 van het Belgisch strafwetboek bestraft met levenslange opsluiting. Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. De feiten waarvoor u werd veroordeeld kunnen zonder twijfel als niet-politiek worden beschouwd. Noch uit het vonnis, noch uit uw verklaringen kan enig politiek motief weerhouden worden. Immers blijkt dat u het slachtoffer gedood hebt omdat u wraak wou nemen nadat hij u bij u thuis geslagen had.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. Immers vonden de feiten plaats in Georgië, meer bepaald Lanchkhuti, op 1 mei 2008 en aldus vooraleer u als verzoeker om internationale bescherming naar België kwam en hier op 13 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. In het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti wordt omstandig uiteengezet op welke wijze de feiten plaatsvonden, wat uw aandeel daarin was en op basis van welke elementen men tot deze beoordeling kwam. Hierbij dient benadrukt te worden dat uit uw handelingen, u verklaarde dat u boos was op M.S., een keukenmes nam, en hem achternaging (CGVS II, pg. 5), een duidelijke intentie blijkt om M.S. fysiek te schaden. U gaf dit ook zelf aan. U stelde immers dat het uw bedoeling was om hem bang te maken en hem te verwonden (CGVS II, pg. 5). Zoals hiervoor reeds werd beargumenteerd bent u er niet in geslaagd aan te tonen noch aannemelijk te maken dat u handelde uit zelfverdediging, dat u onterecht werd veroordeeld en aldus dat u geen individuele verantwoordelijkheid draagt inzake het ernstige misdrijf waarvoor u werd veroordeeld.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. U bracht echter geen elementen aan die als verschoningsgrond kunnen worden weerhouden. U verklaarde louter dat u uw straf had uitgezeten (CGVS II, pg. 16 & 17). Dit door u aangehaalde element doet geen afbreuk aan de vastgestelde ernst van de feiten en toont niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen. Het feit dat u al werd veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de voormelde uitsluitbare handelingen, verhindert bovendien niet dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming omwille van diezelfde feiten. **Een beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming is een administratieve beslissing en vormt op geen enkele manier een strafrechtelijke sanctie** in de zin van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien wordt noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn gesteld dat de uitsluitingsclausules niet toegepast kunnen worden wanneer de verzoeker al veroordeeld werd of al een gevangenisstraf heeft uitgezeten wegens feiten die vallen onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie of artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is **het beginsel “ne bis in idem” in dit geval niet van toepassing**.

U bracht verder als verschoning aan dat u bescherming aanvroeg omdat u bedreigd wordt door de familie van het slachtoffer (CGVS II, pg. 16 & 17). Dit door u aangehaalde element doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde ernst van de feiten en toont niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen. Het CGVS meent bovendien dat er ernstige twijfels rijzen betreffende uw verklaringen over deze bedreigingen (cf. infra).

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

De door u aangehaalde medische problemen – uw problemen met uw darmen, bloeddruk, galblaas, en stoelgang – , zoals deze blijken uit de door u neergelegde medische attesten uit België, worden op zich niet betwist en doen evenmin afbreuk aan bovenstaande bevindingen aangaande het door u gepleegde misdrijf. Wat betreft uw bewering dat deze medische problemen een gevolg zouden zijn van mishandeling die u onderging in de gevangenis in Georgië (CGVS II, pg. 3), dient te worden opgemerkt dat deze medische attesten op geen enkele wijze kunnen verduidelijken op welke wijze u de hierin besproken gezondheidsproblemen in het verleden opliep. Een medisch attest kan immers geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u deze aandoeningen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de aandoeningen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze gezondheidsproblemen zou hebben opgelopen.

Wat betreft de getuigenis van uw burens over de bedreigingen die u en uw familie zouden gekregen hebben van de familie van M.S., dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze getuigenissen op zich geen afbreuk doen aan bovenstaande bevindingen aangaande het door u gepleegde misdrijf. Daarenboven kan er door het duidelijk gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenverklaring, geen objectieve bewijswaarde aan worden toegekend betreffende de door u voorgehouden problemen met de familie van M.S..

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Georgië uit vrees dat u gedood zal worden door de familieleden van M.S. wegens bloedwraak (CGVS I, pg. 10-12; CGVS II, pg. 14).

Het CGVS meent dat er omwille van volgende redenen ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw familie na de moord op M.S. zouden gekend hebben met zijn familie.

Vooreerst wordt uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang gebracht door het feit dat u tijdens uw asielprocedure in Frankrijk (aanvraag derde landen Frankrijk, CEDOCA, 13/11/2024) een ander verhaal ophing over de omstandigheden van de moord op M.S. (zie supra.). Er dient herhaald te worden dat er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vaststelling dat u dit niet deed en dat u de Franse asielinstanties bewust trachtte te misleiden, doet dan ook gegronde vermoedens rijzen dat u de ware beweegredenen voor uw vertrek uit Georgië tracht achter te houden voor het CGVS.

Daarnaast valt uw gedrag in Georgië na uw repatriëring uit Frankrijk in oktober 2021 moeilijk te rijmen met de vrees die u beweert te kennen voor de familie van M.S.. U verklaarde dat u na uw repatriëring een onlineadvertentie plaatste om uw grond in Lanchkhuti te verkopen en dat u in Lanchkhuti 10 dagen bij D.C. verbleef om dit te regelen. U werd naar aanleiding van uw onlineadvertentie opgebeld door een vrouw die u vertelde dat haar familie interesse had om de grond te kopen. Zij vroeg u waar u zich bevond en u vertelde haar spontaan dat u in Lanchkhuti was. De volgende ochtend slaagde u er in uit het huis van D.C. te ontsnappen voor de politie binnenviel. U had toen in één van de politiewagens de zus van M.S. en haar man, die vicehoofd van de politie van Lanchkhuti is, opgemerkt (CGVS II, pg. 10 & 13). Het gegeven dat u na uw repatriëring uit Frankrijk überhaupt nog zou teruggekeerd zijn naar Lanchkhuti om er uw grond te verkopen, en dat u er spontaan aan een voor u onbekende kandidaat-koper zou verteld hebben dat u zich in Lanchkhuti bevond, raakt kant nog wal in de door u geschetste context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat (i) de familie

van M.S. op de dag van zijn begrafenis uw huis in Lanchkhuti met een bijl had aangevallen en alles had vernield (CGVS I, pg. 10; CGVS II, pg. 9 & 10); (ii) uw dochter verschillende dreigberichten van de zus van M.S. - ze dreigde ermee haar kind te doden – ontving, en uw broer op straat door verschillende familieleden van M.S. tegengehouden werd en er stenen naar hem werden gegooid (CGVS II, pg. 9 & 10); (iii) uw broer omwille van deze bedreigingen van de familie van M.S. diende te verhuizen naar Tbilisi (CGVS II, pg. 11 & 12); (iv) de schoonbroer van M.S. vicehoofd van de politie in Lanchkhuti is (CGVS I, pg. 10; CGVS II, pg. 10); (v) u na uw vrijlating 2 maanden ondergedoken verbleef in Tbilisi alvorens naar Frankrijk te reizen waar u omwille van deze problemen een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS I, pg. 11; CGVS II, pg. 11); en (vi) u tijdens uw verblijf in Frankrijk en Duitsland vernam dat uw broer overal waar hij de familie van M.S. tegenkwam, werd lastig gevallen, en dat uw dochter dreigberichten kreeg (CGVS I, pg. 11; CGVS II, pg. 12). In dergelijke door u geschetste context kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u er alles aan zou gedaan hebben om te vermijden dat u nog zou moeten terugkeren naar Lanchkhuti, en dat u alvast niet spontaan aan een voor u onbekende persoon zou verteld hebben dat u zich in Lanchkhuti bevond. Bijgevolg doet deze vaststelling ernstig twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw familie zouden gekend hebben met de familie van M.S..

Voorts is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat u bij uw terugkeer uit Lanchkhuti nog maanden wachtte alvorens het land opnieuw te verlaten. U verklaarde dat het incident in november gebeurde en dat u pas 8 maanden later Georgië verliet (CGVS II, pg. 13). Het gegeven dat u nog zo lang talmde met Georgië te verlaten houdt weinig steek in door u geschetste context (zie supra.) waaruit blijkt dat zowel u als uw familie, sinds het moment dat u M.S. gedood had, bedreigd werden door zijn familie – u en uw familie zouden immers bedreigd zijn tijdens de periode dat in de gevangenis zat, tijdens uw verblijf in Frankrijk en Duitsland, en na uw repatriëring uit Frankrijk – en dat zijn schoonbroer bovendien werkzaam zou zijn als vicehoofd van de politie in Lanchkhuti. U gaf in dit verband ook aan dat u zich voor uw problemen met de familie van M.S. niet kon richten tot de Georgische autoriteiten om bescherming te krijgen omdat u hen niet vertrouwde, omdat ze u niet zouden helpen, omdat er corruptie is, en omdat uw schoonbroer vicehoofd van de politie in Lanchkhuti is (CGVS I, pg. 14; CGVS II, pg. 14). Aangezien u en uw familie zulke ernstige bedreigingen hadden gekregen van de familie van M.S. en u hiervoor, volgens u, geen bescherming kon krijgen van de Georgische autoriteiten, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk Georgië verlaten zou hebben nadat u er opnieuw bedreigd was geweest en dat u hier niet maanden mee getalmd zou hebben. Uw verschoning hiervoor, nl. dat u een beetje moest sparen omdat u geld nodig had om te vertrekken en nog geen werk had (CGVS, pg. 13), kan niet weerhouden worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor uw komst naar België in Georgië beschikte over de steun van uw familie en kennissen. U kon bij uw terugkeer uit Frankrijk immers eerst in het huis van uw dochter in Tbilisi verblijven voor 2 maanden en nadien verbleef u in het huis van een kennis van de familie (CGVS II, pg. 12 & 14). Daarnaast verblijft ook uw broer in Tbilisi (CGVS II, pg. 8 & 9). Hij bezorgde u de bewijsstukken die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde omtrent uw veroordeling voor de moord op M.S.. De vaststelling dat u bijzonder laattijdig het land opnieuw verliet, versterkt dan ook de twijfels betreffende de problemen die u en uw familie zouden gekend hebben met de familie van M.S..

Zelfs indien er enig geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die u en uw familie zouden ontvangen hebben van de familie van M.S., quod non, dan nog maakt u niet aannemelijk dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien wordt aangetoond dat er geen bescherming beschikbaar is in het land van nationaliteit. Er kan dus worden verwacht dat u eerst inspanningen levert om in Georgië bescherming te verkrijgen, en, indien u dit niet doet, dat u duidelijk aantoont dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te verlenen. U blijft op dit punt in gebreke. U verklaarde geen klacht ingediend te hebben bij de Georgische autoriteiten omdat er corruptie is, omdat u de politie niet vertrouwt, omdat ze u niet zouden helpen, en omdat uw schoonbroer vicehoofd is van de politie in Lanchkhuti (zie supra.). Vooreerst vormen uw verklaringen dat de politie corrupt is in Georgië, dat men de politie er niet kan vertrouwen, en dat ze u er niet zouden helpen, louter blote beweringen die u op geen enkele wijze ondersteunt met objectieve elementen. U komt immers niet verder dan de algemene verklaring dat dit is hoe zij zich gedragen en hoe zij te werk gaan (CGVS II, pg. 14). U toont hiermee dan ook niet aan dat u bij terugkeer naar Georgië niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten voor de problemen met de familie van M.S.. Daarnaast kan er omwille van volgende redenen geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de schoonbroer van M.S. vicehoofd van de politie is in Lanchkhuti en u hierdoor niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten. Ten eerste, betreft dit een blote bewering die u op geen enkele wijze onderbouwt met objectieve elementen (CGVS II, pg. 10). Ten tweede, was u tijdens het persoonlijk onderhoud bijzonder vaag over zijn functie als vicehoofd van de politie in Lanchkhuti. Zo weet u niet wat zijn exacte rang is bij de politie, noch bij welke dienst van de politie hij werkt in Lanchkhuti - u heeft enkel een vermoeden dat dit de criminele politie is –, noch wanneer hij deze functie bij de politie juist kreeg (CGVS II, pg. 10). Ten slotte, vallen uw verklaringen hierover niet te rijmen met wat u in het kader van de asielprocedure in Frankrijk verteld had over de banden tussen de familie van M.S. en de Georgische autoriteiten. U vermeldde in

Frankrijk immers op geen enkele wijze dat de schoonbroer van M.S. dergelijke functie bij de politie in Lanchkhuti zou bekleden, noch dat iemand anders van zijn familie bij de politie zou werken. U beperkte zich er integendeel tot de vage verklaring dat M.S. familie had die hooggeplaatst was bij het ministerie maar dat u niet wist wie van zijn familie dit was. Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat de schoonbroer van M.S. vicehoofd van de politie is in Lanchkhuti, toont u hiermee dan ook geenszins aan dat u hierdoor bij terugkeer naar Georgië niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten voor uw problemen met de familie van M.S..

*Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt bovendien dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.*

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen (zie supra.), dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de

Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker is van oordeel dat hij in Georgië onterecht werd veroordeeld tot opzettelijke doodslag aangezien de doodslag onopzettelijk was en hij handelde uit zelfverdediging. Hij vermoedt voorts dat een strengere straf werd geëist omwille van de banden tussen procureur C. en de vader van het slachtoffer.

Waar hem wordt verweten dat hij voor de Franse asielinstanties een andere verhaal gaf betreffende de omstandigheden van de moord, wenst verzoeker er allereerst op te wijzen dat het niet mogelijk is concreet na te gaan in welke mate de procedurele garanties waar hij recht op heeft daadwerkelijk werden voorzien in Frankrijk. Het dossier biedt hierop geen antwoord en op basis van de bestreden beslissing blijkt ook dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) dit niet specifiek is nagegaan. Zelfs indien hij hieromtrent zou hebben gelogen voor de Franse asielinstanties, is het volgens verzoeker duidelijk dat hij ten tijde van zijn verzoek in Frankrijk, dat al dateert van 2017, vreesde dat de context van zijn strafrechtelijk verleden hem de bescherming zou ontnemen waar hij nood aan heeft, maar dat hij vervolgens uit zijn fouten geleerd heeft en nu open kaart speelt. Bovendien, aldus verzoeker, liggen de feiten die hij vertelt in lijn met de feiten in het strafrechtelijk dossier, namelijk dat hij veroordeeld werd voor opzettelijke doodslag van zijn buur, M. S., en dat hij in de verdediging, tevergeefs, opwierp dat het ging om zelfverdediging.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal vertelde dat hij geen beroep aantekende tegen zijn strafrechtelijke veroordeling, hoewel uit de neergelegde gerechtelijke stukken blijkt dat dit wel het geval is en dat dit aldus op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn bewering, dat hij onterecht werd veroordeeld voor moord omdat hij uit zelfverdediging gehandeld zou hebben, ondermijnt, blijft verzoeker in het ongewisse over de pertinentie van deze vaststelling. Vermits de stukken waaruit het beroep blijkt door verzoeker zelf werden neergelegd, kan er luidens het verzoekschrift geenszins van uitgegaan worden dat verzoeker hier ter kwader trouw over loog. De tegenstrijdigheid is te wijten aan een misverstand.

Verder gaat verzoeker in op de overwegingen van de bestreden beslissing dat zijn verklaringen met betrekking tot de strengere straf die tegen hem werd geëist louter blote beweringen zijn die niet stroken met de inhoud van de neergelegde stukken en dat uit de verklaringen van getuigen en het slachtoffer evenals uit het bewijs van het dossier duidelijk bleek dat de beschuldiging terecht was.

Verzoeker meent dat er geen sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, F, b), van het Verdrag van Genève.

Vervolgens gaat verzoeker in op de bloedwraak als reden waarom hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst, Georgië, het gebrek aan nationale bescherming en het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast gaat verzoeker in op zijn kwetsbaarheid. Hij oppert dat de detentiecondities waarin hij in de gevangenis werd gehouden schrijnend waren. Hij werd mishandeld en geslagen en heeft hier verschillende gezondheidsklachten aan over gehouden en werd eveneens geopereerd. Hoewel de verwerende partij bepaalde procedurele noden in acht nam tijdens het persoonlijk onderhoud werd zijn kwetsbaarheid echter niet in acht genomen binnen de beoordeling van de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt dat hij reeds onderworpen werd aan folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM en zou bij terugkeer naar Georgië het risico lopen opgepakt te worden door valse aanklachten en opnieuw aan dergelijke feiten onderworpen te worden.

Voorts gaat verzoeker in op het proportionaliteitsbeginsel. Na theoretische beschouwingen haalt hij aan dat uit het dossier duidelijk blijkt dat hij zijn straf heeft uitgezeten in Georgië, dat hij vervroegd werd vrijgelaten door amnestie, dat de feiten plaatsvonden in 2008, dat hij zich onmiddellijk heeft aangegeven bij de politie en steeds spijt heeft betuigd over zijn daden. Hij werpt op dat hij op heden geen bedreiging vormt voor de Belgische of internationale openbare orde. Dat hij in 2020 veroordeeld werd voor inbraak in Frankrijk doet hier volgens hem geen afbreuk aan. Bovendien wijst niets in het dossier erop dat de verwerende partij verzoeker bij de Belgische autoriteiten heeft aangegeven en dat zulke passieve houding aantoonde dat hij geen risico vormt voor de Belgische openbare orde. Het doel van de uitsluiting, namelijk het uitsluiten van personen betrokken bij het plegen van ernstige strafbare feiten waarvan de aanwezigheid een bedreiging zou vormen voor de veiligheid van de gastlanden, wordt *in casu* dus niet bereikt, aldus verzoeker. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat er een belangenafweging plaatsvond tussen een mogelijke doelstelling van de bestreden beslissing en de gevolgen van uitsluiting voor verzoeker.

Inzake het persoonlijk onderhoud werpt verzoeker op dat uit een rapport van EUAA blijkt dat het gesprek gericht zou moeten zijn op de uitsluiting, hetgeen op geen enkele manier werd toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg is verzoeker van oordeel dat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om commentaar te geven op een eventuele uitsluitingsclausule.

Tot slot geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Hij besluit dat het eerlijk karakter van het proces in Georgië werd geschonden. De strafprocedure werd gemanipuleerd door de corruptie vanuit het openbaar ministerie en hij beschikte bovendien niet over een bekwame advocaat. Hij hekelt dat de verwerende partij zich het Georgische vonnis eigen maakt ondanks de door hem aangebrachte elementen die duidelijk wijzen op wettige zelfverdediging en zij schendt op die manier de samenwerkingsplicht. Hij meent dat hij bij terugkeer zou blootgesteld worden aan het risico op bloedwraak en dat hij zich niet zou kunnen wenden tot de Georgische autoriteiten voor bescherming. Het risico op foltering bij terugkeer kan kennelijk niet uitgesloten worden. Bovendien, aldus verzoeker, heeft hij een zeer slechte medische gezondheid ten gevolge van zijn detentie. De verwerende partij voerde geen proportionaliteitstoets uit en schendt de materiële motiveringsplicht en hij vormt geen bedreiging van de openbare orde.

In ondergeschikte orde gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming. Hij is van mening dat hij een ernstig risico loopt om vermoord of gefolterd te worden door de familie van het slachtoffer. Hij kan zich niet wenden tot de politie voor hulp aangezien er algemene corruptie heerst en het vicehoofd van de politie familie is van het slachtoffer. Zijn aanwezigheid op het Georgische grondgebied vormt bijgevolg een reëel gevaar voor zijn leven, persoon en integriteit.

In uiterst ondergeschikte orde stuurt verzoeker aan op de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij is van mening dat zijn asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht is en dat de argumentatie wat betreft de uitsluiting van de vluchtelingenstatus onvoldoende is. Wat betreft de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus meent hij dat de verwerende partij het dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft, onder meer wat betreft de veiligheid en politieke crisis in Georgië en, *in concreto*, zijn mogelijkheden van terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.1.2. Gelet op hetgeen voorafgaat verzoekt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen opdat er een onderzoek zou gebeuren van zijn asielaanvraag.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 16 april 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, waarbij zij door middel van een weblink de COI Focus "*Georgië Algemene Situatie*" van 12 februari 2025 bijbrengt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien de bestreden beslissing genomen werd op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 4 van de

Kwalificatierichtlijn te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd. Betreffend artikel is overigens omgezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Met de inhoud en de toepassing van de voormelde artikelen en bepalingen wordt, in zoverre deze van toepassing zijn op verzoeker, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

2.3.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker al dan niet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van huidig beroep kan er geen uitspraak worden gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

De medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) oordeelde tijdens het 1ste interview bij de DVZ dat u medische problemen had (beoordeling bijzondere procedurele noden, 19/09/2022). U had immers verklaard dat u darmproblemen, prostaatproblemen, hepatitis B, en misschien hepatitis C had. Daarnaast had u verklaard dat u steeds vermoeid bent en ademhalingsproblemen hebt omdat uw neus vroeger gebroken was. U heeft hierdoor ook een onregelmatig hartritme en vaak hoofdpijn. Voorts had u er verklaard problemen te hebben aan uw galblaas, trombose en gastritis te hebben (Verklaring DVZ, rubrieknr. 38). Uzelf verklaarde echter tijdens dat eerste interview bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, en maakte bij de bevraging hierover geen melding van uw medische problemen (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 19/09/2022). Tijdens het 2de interview bij de DVZ werd door de medewerker van de DVZ genoteerd dat u een doktersattest neerlegde waarin vermeld staat dat u niet instaat bent om langer dan anderhalf uur geen gebruik te maken van het toilet (beoordeling bijzondere procedurele noden, 16/06/2023). Tijdens het 1ste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u chronische bronchitis had en u verkouden was geraakt. U gaf echter aan dat er behalve hoesten geen gezondheidsproblemen waren die u zouden verhinderen tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud. Bovendien werd u door de protection officer uitgelegd dat u een pauze kon vragen wanneer u het nodig had (CGVS I, pg. 2 & 3). Tijdens het 2de persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u gevraagd naar uw actuele gezondheidsproblemen. U stelde dat u problemen had met uw darmen, uw galblaas, uw stoelgang, en uw bloeddruk (CGVS II, pg. 3). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg om naar het toilet te gaan, werd u dit onmiddellijk toegestaan door de protection officer (CGVS II, pg. 9). Uit het voorgaande blijkt dan ook dat werd tegemoet gekomen aan de nood die werd vastgesteld door de medewerker van de DVZ.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Voor wat betreft het betoog van verzoeker dat zijn kwetsbaarheid binnen de beoordeling van de bestreden beslissing niet in acht werd genomen, wordt verwezen naar punt 2.3.9.10. van dit arrest.

2.3.7. Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, tweede lid, sub b), van de Kwalificatierichtlijn.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, sub b), van de Kwalificatierichtlijn.

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

Het is daarbij niet nodig dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld en evenmin is het nodig dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard wordt voldaan.

De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er *“ernstige redenen zijn om aan te nemen”* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdaden of daden, bedoeld in artikel 1, F, van het Verdrag van Genève, alsook dat er *“ernstige redenen”* aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57).

De Raad herinnert er dan ook aan dat de uitsluitingsclausules strikt worden geïnterpreteerd en dat de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij rust. De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, § 35).

2.3.8. Inzake de toepassing van artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van internationale bescherming wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, *“Background Note on the Application of the Exclusion Clauses:*

Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, *Statement on Article 1F of the 1951 Convention*, juli 2009, p. 12).

2.3.9. *In casu* stelt de Raad vast dat uit het door verzoeker neergelegde vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkuti d.d. 3 oktober 2008, het “*vonnis*” (lees: arrest) van het hof van beroep van Kutaisi van 1 december 2008 alsook uit het certificaat van het Georgisch ministerie van Binnenlandse Zaken van 20 maart 2023 (administratief dossier, documenten, stukken 1 en 4) blijkt dat verzoeker in Georgië op grond van artikel 108 van het Georgisch Strafwetboek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf jaar voor de moord op M. S., die hij na een ruzie stak met een mes, met de bedoeling hem opzettelijk te doden, gedreven uit wraakgevoelens. Het relaas over de feiten in het vonnis van de districtsrechtbank van 1 december 2008, en zoals hernomen in het arrest van het hof van beroep te Kutaisi, stemt grotendeels overeen met de uitgebreide verklaringen die verzoeker hierover aflegde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud d.d. 5 april 2024 (hierna: tweede persoonlijk onderhoud).

2.3.9.1. Volgens verzoeker werd hij ten onrechte veroordeeld voor moord en vermoedt hij dat er een strengere straf tegen hem werd geëist omwille van de door hem vermeende banden tussen de procureur C. en de vader van het slachtoffer en omwille van een incident tijdens het proces, meer bepaald in verband met de getuigenis van D. C.

Omwille van meerdere redenen slaagt verzoeker er echter niet in aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk onterecht veroordeeld zou zijn voor moord.

2.3.9.2. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt aangestipt, hing verzoeker tijdens zijn asielprocedure in Frankrijk (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1) vooreerst een ander verhaal op over de omstandigheden van de moord waarvoor hij onterecht veroordeeld zou zijn geweest. Dit wordt op pertinente wijze als volgt onderbouwd:

“U stelde in Frankrijk immers dat u werd aangevallen door een groep jongeren die u geld probeerde af te persen en dat u, gewapend met een mes, een van de aanvallers – een buur – dodelijk verwondde voordat u vluchtte. Het feit dat u deze moord op M.S. kaderde binnen een totaal andere context is bijzonder vreemd gezien u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u in Frankrijk over dezelfde redenen had verteld maar u toen geen documenten had (CGVS II, pg. 11). Daarenboven mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vaststelling dat u dit niet deed en dat u deze moord binnen een totaal andere context plaatste tijdens de asielprocedure in Frankrijk doet gegronde vermoedens rijzen dat u de werkelijke context van de moord bewust trachtte achter te houden voor de Franse asielinstanties uit vrees voor de repercussies die dit zou kunnen hebben op uw verzoek om internationale bescherming en ondermijnt uw bewering dat u onterecht veroordeeld zou geweest zijn voor moord in Georgië. Indien u werkelijk onterecht veroordeeld werd voor moord in Georgië omdat u uit zelfverdediging had gehandeld, ziet het CGVS immers niet in om welke reden u bij de asielinstanties in Frankrijk niet onmiddellijk hetzelfde verhaal als in België zou verteld hebben.”

De Raad treedt voorgaande overweging bij. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter het betoog dat het niet mogelijk is concreet na te gaan in welke mate de procedurele garanties, waarop hij recht heeft, daadwerkelijk werden voorzien in Frankrijk en dat de verwerende partij dit ook niet heeft nagegaan. Los van eventuele procedurele onregelmatigheden, die hij in beroep – dat hij tegen de beslissing van de Franse asielinstanties ook aantekende – had kunnen opwerpen, neemt dit geenszins weg dat verzoeker een ander relaas ten aanzien van de Franse asielinstanties ophing in verband met de omstandigheden van de moord, wat duidelijk blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier. Verder geeft verzoeker impliciet toe dat hij hieromtrent in 2017 heeft gelogen voor de Franse asielinstanties omdat hij toen vreesde dat de context van zijn strafrechtelijk verleden hem de bescherming zou hebben ontnomen waar hij nood aan had en dat hij uit zijn fouten heeft geleerd en nu open kaart speelt. In dit verband herneemt de Raad dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker, indien hij werkelijk onterecht veroordeeld is in Georgië omdat hij uit zelfverdediging ten aanzien van M. S. had gehandeld, ten overstaan van de Franse asielinstanties niet onmiddellijk hetzelfde verhaald als in België zou verteld hebben.

2.3.9.3. Bovendien en bovenal stoken verzoekers verklaringen omtrent de gerechtelijke stappen die hij ondernam tegen het vonnis van de districtsrechtbank van 1 december 2008 in het geheel niet met de overigens door hem zelf neergelegde stukken in dit verband. Verzoeker verklaarde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, gevraagd of hij in beroep was gegaan tegen zijn veroordeling, uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat dit geen zin had omdat het de periode van Saakashvili was en dat niemand in die periode

een vonnis zou veranderen en hem integendeel nog een zwaardere straf zou worden opgelegd (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 8). Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat verzoeker geen enkele stap ondernam tegen zijn veroordeling in eerste aanleg. Echter blijkt uit de door hem neergelegde stukken dat hij wel degelijk beroep aantekende bij het hof van beroep te Kutaisi en naderhand zelfs nog cassatieberoep aanhangig maakte bij de Georgische Hoge Raad (administratief dossier, map documenten, stukken 1 en 4). Dat de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de stukken over de beroepsprocedure te wijten zijn aan een misverstand, kan niet worden gevolgd. Zijn verklaringen waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en zijn in tegenspraak met de door hemzelf neergelegde stukken. Los van de vraag of er sprake is van kwade trouw, hetgeen op zich ook geenszins wordt aangenomen, blijkt dat verzoeker wel degelijk beroep aantekende, maar dat het hof van beroep de in graad van eerste aanleg opgelegde veroordeling en strafmaat bevestigde.

Zo blijkt dat het hof van beroep van Kutaisi, na de verzamelde bewijzen in de zaak te hebben geanalyseerd en de argumenten en verzoeken in het verzoekschrift te hebben beoordeeld, op 1 december 2008 oordeelde dat het bestreden vonnis ongewijzigd dient te blijven. Zo was de appelrechter van mening dat, op basis van het totaalbeeld van de onderzochte bewijzen, zowel tijdens het vooronderzoek als ter terechtzitting, het vonnis in eerste aanleg, waarbij de veroordeling van verzoeker werd vastgesteld volgens artikel 108 van het Georgische Strafwetboek, terecht is. Dit werd overigens niet betwist in het verzoekschrift van verzoeker, zoals ingediend in graad van beroep, waarin hij slechts verzocht om strafvermindering. Dit verzoek was luidens het arrest van het hof van beroep ingegeven op grond van volgende overwegingen: (i) verzoeker had zowel tijdens het vooronderzoek als tijdens de rechtszitting de door hem gepleegde misdaad erkend en had oprecht berouw getoond; (ii) het verzoek rekening te houden met zijn moeilijke situatie; hij lijdt aan aangeboren zenuwstelselstoornis, had drie keer een hersenschudding gehad, en had ziekenhuisbehandeling nodig; en (iii) hij een 75-jarige moeder had die aan cirrose lijdt en een medische behandeling nodig had. Van een opwerping van zelfverdediging is hierin geen sprake; minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan. Verder was het hof van beroep te Kutaisi van oordeel dat de opgelegde straf niet te streng is en niet duidelijk onrechtvaardig, aangezien de straf is opgelegd na een zorgvuldige beoordeling en evaluatie van de bewijsstukken. De opgelegde straf is volledig in overeenstemming met de doelstellingen die het strafrecht beoogt en vormt een passende maatregel die de re-integratie van verzoeker waarborgt. Aldus beslist het hof van beroep dat het vonnis in eerste aanleg gehandhaafd wordt, dat verzoeker schuldig bevonden wordt aan de misdaad zoals omschreven in artikel 108 van het Georgische Strafwetboek en dat hem een straf van twaalf jaar gevangenisstraf wordt opgelegd. Verzoeker ging hiertegen in cassatie, maar de Georgische Hoge Raad besliste bij beschikking van 28 april 2009 tot de niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep. De Hoge Raad oordeelde hierbij onder meer dat *“het hof van beroep van Kutaisi [...] de zaak zonder zodanige juridische of procedurele schendingen [heeft] behandeld dat deze van wezenlijke invloed zouden kunnen zijn op het resultaat van de behandeling.”*

Zoals de commissaris-generaal terecht aanstipt, spreekt het voor zich dat deze vaststellingen, namelijk dat verzoekers verklaringen omtrent de gerechtelijke stappen die hij ondernam naar aanleiding van het, volgens hem, onterechte vonnis van de districtsrechtbank haaks staan op de inhoud van de door hemzelf neergelegde gerechtelijke stukken, en dat uit zijn verzoekschrift in het kader van de beroepsprocedure bij het hof van beroep te Kutaisi blijkt dat hij zijn initiële veroordeling voor moord niet betwistte, maar louter een verzachting van zijn straf verzocht, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij onterecht veroordeeld werd voor moord omdat hij uit zelfverdediging gehandeld zou hebben ondermijnen.

2.3.9.4. In verband met verzoekers verklaringen dat er een strengere straf tegen hem geëist werd omwille van de vermeende banden tussen de procureur C. en de vader van het slachtoffer en dat hij niet in aanmerking kwam voor verzachtende omstandigheden omdat de procureur van getuige D. C. eiste dat hij moest herhalen wat hij in zijn eerste ondervraging had verklaard, treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat dit louter blote beweringen zijn die niet stroken met de inhoud van de door verzoeker neergelegde gerechtelijke stukken: *“Wat betreft uw bewering dat één van de getuigen - D.C. - tijdens de rechtszitting zich niet meer herinnerd zou hebben of getwijfeld zou hebben aan zijn verklaringen, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins overeenstemt met de verklaringen die hij ter rechtszitting aflegde en die blijken uit het door u neergelegde vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti. Zo verklaarde D.C. tijdens de rechtszitting dat u zei dat ‘Misha’ – het slachtoffer – u sloeg in uw huis en u hem niet zal vergeven. D.C. zag toen dat u richting het huis van het slachtoffer liep en besloot u te volgen om de ruzie niet verder te laten escaleren. Hij hoorde later het slachtoffer roepen dat hij gestoken was en dat hij om een ambulance riep. Toen hij bij M.S. aankwam, stond hij nog op zijn benen. D.C. probeerde hem voorzichtig te onderzoeken maar M.S. viel om en D.C. viel zelf ook. Voorts zijn uw verklaringen dat u louter op basis van de getuigenis van D.C. niet in aanmerking gekomen zou zijn voor verzachtende omstandigheden, hoe dan ook niet overtuigend in het licht van de in het vonnis aangehaalde elementen ter staving van uw schuld, nl. de verklaringen van de getuigen en het slachtoffer, evenals het bewijs in het dossier (cf. infra). In zake uw bewering dat er een strengere staf tegen u geëist werd omwille van de vermeende banden tussen de procureur C. en de vader van het slachtoffer, dient te worden opgemerkt dat nergens uit de door u*

neergelegde gerechtelijke stukken blijkt dat er omwille hiervan een strengere straf geëist zou geweest zijn tegen u. Evenmin heeft u dit als een element aangehaald in uw verdediging. Daarenboven blijkt uit het vonnis van districtsrechtbank van Lanchkhuti net dat de familie van het slachtoffer goede banden had met uw familie. Zo verklaarde de vader van het slachtoffer, G. S., dat u een zieke moeder had en dat zij jullie vaak financieel geholpen hadden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt met overtuigende, concrete elementen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Indien verzoeker daadwerkelijk van mening was dat om de door hem aangehaalde redenen een strengere straf werd geëist en ook opgelegd, dan stond het hem vrij dit in graad van beroep op te werpen. Uit de lezing van het arrest van het hof van beroep te Kutaisi en de samenvatting van de grieven van zijn appelschrift hierin kan niet blijken dat verzoeker dit daadwerkelijk zou hebben gedaan, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Waar hij voorts, onder verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud over zijn advocaat in eerste aanleg, opwerpt dat zijn advocaat in Georgië onbekwaam zou zijn geweest, werpt de Raad bijkomend op dat het aan verzoeker zelf is om de verantwoordelijkheid te dragen inzake de organisatie van zijn verdediging, dat het zijn taak was om zijn verdediging op een diligente en alerte wijze te voeren en dat hij zich kon laten bijstaan door een andere advocaat in graad van beroep. Verder is het correct dat het gegeven dat het slachtoffer een buur en vriend van hem was niet uitsluit dat de familie van het slachtoffer ook een goede band had met de procureur, maar verzoeker slaagt er nog steeds niet in aan de hand van enig concreet begin van bewijs dergelijke band aan te tonen, laat staan dat hem daarom een strengere straf werd opgelegd.

2.3.9.5. Tot slot, hoewel verzoeker blijkens het vonnis destijds ontkende de moord opzettelijk te hebben gepleegd, oordeelde de districtsrechtbank evenwel dat de beschuldiging tegen verzoeker terecht is gelet op de verklaringen van getuigen en de vader van het slachtoffer evenals uit het bewijs in het dossier, die allen in het betreffende vonnis worden vermeld.

Waar verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud alsook in zijn verzoekschrift opnieuw tracht te beweren dat de dood van M. S. het gevolg was van zelfverdediging en dat hij niet de intentie had te doden (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 5-6), kan hij hierin niet worden gevolgd. Verwezen wordt naar de inhoud van het vonnis waaruit, zo weze herhaald, duidelijk blijkt dat de beschuldiging van moord lastens verzoeker terecht was. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud gaf verzoeker, hoewel hij ontkende dat hij M. S. wilde doden, overigens wel toe dat hij hem verwondingen wilde aanbrengen (*ibid.*, p. 5).

Waar in de vertaling van het vonnis alsook in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de verklaringen van het slachtoffer zelf, wat uiteraard niet mogelijk is aangezien deze ter plekke overleed, blijkt uit de lezing van het vonnis van 1 december 2008 dat hiermee bedoeld wordt op de vader van het slachtoffer, G. S. Naast de door verzoeker omstreden getuigenverklaring van D. C. waren er dus nog de verklaring van de vader van het slachtoffer alsook van getuige V. Z. Verder waren er blijkens de lezing van het vonnis meerdere bewijsstukken in het dossier.

Verzoeker betoogt voorts nog dat hij eerder die bewuste avond in elkaar werd geslagen door M. S., dat de wonde die hij aan M. S. toebreacht slechts vier centimeter bedroeg, dat hij slechts één steek toebreacht, dat deze een ongelukkige plek raakte en dat hij zichzelf na de feiten onmiddellijk aangaf bij de politie en het mes inleverde. De Raad is van oordeel dat dit alles geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker daadwerkelijk een messteek toebreacht die de dood van het slachtoffer tot gevolg had en dat uit de gerechtelijke stukken blijkt dat de beschuldiging van moord terecht was en dat verzoeker handelde uit wraakgevoelens.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verwijzing van verzoeker naar rechtspraak van de Raad evenmin dienstig is in zijn verweer. Het geciteerde arrest betreft een individueel geval en heeft geen bindende precedentwaarde.

2.3.9.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat hij uit zelfverdediging gehandeld zou hebben. Verzoeker brengt niets bij of haalt niets aan dat tot een andere conclusie kan leiden. Er zijn ernstige redenen om aan te nemen dat de feiten zoals uiteengezet in het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti van 1 december 2008, en bevestigd in het arrest van het hof van beroep van Kutaisi van 1 december 2008, werkelijk voorgevallen zijn.

2.3.9.7. De Raad onderstreept dat de door verzoeker gepleegde feiten een ernstig misdrijf uitmaken in de zin van artikel 1, F, b), van het Verdrag van Genève. Dit vooreerst omwille van de aard van het misdrijf en het toegebrachte leed. Uit de gerechtelijke stukken blijkt dat verzoeker M. S. in de hals stak met het mes, met de bedoeling hem opzettelijk te doden, gedreven door wraakgevoelens. Het slachtoffer liep hierbij een diepe steekwond op aan de grens van zijn nek en borst. Deze wonde ging door de rechter borstholte, waarbij de

halsslagader, de hoofd- en halsaders, de borst-sleutelbeen-spier en de rechterlong beschadigd werden. Het slachtoffer stierf ter plaatse als gevolg van de opgelopen verwondingen en het acuut bloedverlies.

Een verdere aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de kwalificatie van het misdrijf en de strafmaat die verzoeker werd opgelegd. Uit het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti, dat werd bevestigd door het hof van beroep van Kutaisi, blijkt immers dat verzoeker overeenkomstig artikel 108 van het Georgische Strafwetboek (= "*moord - bestraft met een gevangenisstraf van 7 tot 15 jaar*", zie administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2) veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twaalf jaar. Ook in België worden feiten, zoals degenen waarvoor verzoeker veroordeeld werd, zwaar bestraft. Zo wordt doodslag, *i.e.* het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar en moord, *i.e.* doodslag met voorbedachten rade, met levenslange opsluiting (zie de artikelen 393 en 394 van het Belgisch Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor het door hem gepleegde misdrijf. In het vonnis van de districtsrechtbank van Lanchkhuti wordt omstandig uiteengezet op welke wijze de feiten plaatsvonden, wat verzoekers aandeel daarin was en op basis van welke elementen men tot deze beoordeling kwam. Hierbij dient benadrukt te worden dat uit verzoekers handelingen, hij verklaarde dat hij boos was op M.S., een keukenmes nam en hem achterna ging (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 5), een duidelijke intentie blijkt om M. S. fysiek te schaden. Hij gaf dit ook zelf aan. Hij stelde immers dat het zijn bedoeling was om hem bang te maken en hem te verwonden (*ibid.*, p. 5). Zoals hiervoor reeds werd beargumenteerd, is verzoeker er niet in geslaagd aan te tonen, noch aannemelijk te maken dat hij handelde uit zelfverdediging, dat hij onterecht werd veroordeeld en aldus dat hij geen individuele verantwoordelijkheid draagt inzake het ernstige misdrijf waarvoor hij werd veroordeeld.

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker, in weerwil tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden voorgehouden, geconfronteerd met de mogelijkheid dat hij op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten en kreeg hij de kans hierop te repliceren (*ibid.*, p. 15-16). Verzoeker bracht echter geen elementen aan die als verschoningsgrond kunnen worden weerhouden. Hij verklaarde louter dat hij zijn straf had uitgezeten. Het gegeven dat verzoeker zijn straf heeft ondergaan en dat hij verder (steeds) spijt zou hebben betuigd van zijn daden, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de ernst van het misdrijf of de niet-politieke aard ervan. Hierbij kan overigens nuttig worden verwezen naar de factoren die het UNHCR, in richtlijnen die specifiek focussen op de toepassing van de uitsluitingsclausules, zelf opnoemt ter zake en waarbij het ondergaan hebben van een straf niet wordt vermeld (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, *randnr.* 14-15; *Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, p.14-16). Het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij in zijn land van herkomst een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het gegeven dat de straf werd uitgezeten doet voorts evenmin afbreuk aan de vastgestelde individuele betrokkenheid en verantwoordelijkheid van verzoeker. Waar verzoeker opwerpt dat hem, in het kader van een algemene maatregel, amnestie werd verleend en hij aldus vervroegd werd vrijgelaten, wijst de Raad erop dat dit evenmin afbreuk doet aan het oordeel van de Georgische rechterlijke macht en dat niet vermag een ander licht te werpen op de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, waarvoor hij definitief veroordeeld is.

Waar verzoeker aanhaalt dat de feiten die aanleiding gaven tot zijn veroordeling dateren van meer dan zestien jaar geleden en dat hij op heden geen bedreiging voor de Belgische of internationale openbare orde vormt, benadrukt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij een wel zeer ernstig misdrijf pleegde, dat de uitsluiting van internationale bescherming rechtvaardigt. Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn, wat *in casu* het geval is gelet op zijn definitieve veroordeling voor deze zeer ernstige feiten. De uitsluiting van internationale bescherming beoogt bovendien een ander doel dan strafrechtelijke vervolging. Immers, het doel van de uitsluitingsclausules, opgenomen in artikel 1, F, van het Verdrag van Genève en in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, is de bescherming van de integriteit van het asielsysteem door het niet toekennen van een beschermingsstatus aan de personen die omwille van de door hen gestelde criminele daden de bescherming verbonden aan deze status niet verdienen. De commissaris-generaal beslist bovendien autonoom over de toepassing van de uitsluitingsclausules. Daar de toepassing van de uitsluitingsclausules betrekking heeft op de in het verleden gepleegde feiten, is bovendien de vraag of verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde niet relevant bij de beoordeling van een eventuele uitsluiting, evenmin als het gegeven dat de feiten van in 2008 dateren. Uit de bewoording van de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de verzoeker wordt uitgesloten van zodra hij valt onder de bepalingen van artikel 1, F, van het Verdrag van Genève en/of artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en

het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld kunnen zonder twijfel als niet-politiek worden beschouwd. Noch uit de gerechtelijke stukken, noch uit zijn verklaringen kan enig politiek motief weerhouden worden. Immers blijkt dat hij het slachtoffer gedood heeft omdat hij wraak wou nemen nadat het slachtoffer hem bij hem thuis geslagen had.

De desbetreffende handelingen zijn verder ook buiten België gesteld, voordat verzoeker als vluchteling werd toegelaten. Immers vonden de feiten plaats in Georgië, meer bepaald te Lanchkhuti, op 1 mei 2008 en aldus vooraleer verzoeker als verzoeker om internationale bescherming naar België kwam en hier op 13 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

2.3.9.8. De Raad stipt nog aan dat, waar reeds in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker rekening werd gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van verzoeker kenmerken, de commissaris-generaal en de Raad, wanneer zij tot de conclusie komen dat de artikelen 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn, niet verplicht zijn afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing te verrichten (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109; EASO “*Judicial analysis: Exclusion- Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘expiation’).

2.3.9.9. Op basis van hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Verzoeker dient dan ook te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

2.3.9.10. De door verzoeker neergelegde documenten, andere dan de gerechtelijke stukken die *supra* reeds in de beoordeling zijn meegenomen, en de door hem aangehaalde medische problemen kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt onderbouwd:

“De door u aangehaalde medische problemen – uw problemen met uw darmen, bloeddruk, galblaas, en stoelgang - , zoals deze blijken uit de door u neergelegde medische attesten uit België, worden op zich niet betwist en doen evenmin afbreuk aan bovenstaande bevindingen aangaande het door u gepleegde misdrijf. Wat betreft uw bewering dat deze medische problemen een gevolg zouden zijn van mishandeling die u onderging in de gevangenis in Georgië (CGVS II, pg. 3), dient te worden opgemerkt dat deze medische attesten op geen enkele wijze kunnen verduidelijken op welke wijze u de hierin besproken gezondheidsproblemen in het verleden opliep. Een medisch attest kan immers geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u deze aandoeningen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de aandoeningen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze gezondheidsproblemen zou hebben opgelopen.

Wat betreft de getuigenis van uw burens over de bedreigingen die u en uw familie zouden gekregen hebben van de familie van M.S., dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze getuigenissen op zich geen afbreuk doen aan bovenstaande bevindingen aangaande het door u gepleegde misdrijf. Daarenboven kan er door het duidelijk gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenverklaring, geen objectieve bewijswaarde aan worden toegekend betreffende de door u voorgehouden problemen met de familie van M.S.”

In dit verband merkt de Raad nog op dat de medische problemen van verzoeker geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure, zijnde een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, is er in hoofd van de verwerende partij geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofd van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot

uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS, 3 december 2020, nr. 249.122).

De Raad is er zich, zo weze herhaald, van bewust dat artikel 1, F, van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève, dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Het advies, vervat in de bestreden beslissing, vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4, van diezelfde wet. Krachtens deze bepalingen verstrekt de commissaris-generaal wanneer hij, met toepassing van artikel 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Georgië.

Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus, verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De argumentatie en het betoog in het verzoekschrift, gericht tegen voormeld advies en handelend over zijn vrees voor bloedwraak in Georgië en het gebrek aan bescherming vanwege de Georgische autoriteiten, *is in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal twee maal uitvoerig werd gehoord, ook over de feiten die leidden tot zijn veroordeling en de veroordeling in Georgië zelf en dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Dit volstond. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Het voorgaande in acht genomen dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.16. Waar verzoeker, in uiterst ondergeschikte orde, vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot

uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS